

Istár papnői

Az űrhajóroncs sötét volt, megszaggatott, horpadt. És úgy lángolt a Merkúr terminátorának szélén, mint egy levedlett kígyóbőr, amelynek a felére rásüt a sivatagi nap, hogy sterilizálja, s kiölje belőle a férgeket.

Különös volt. Azontúl, hogy teljesen halottnak tűnt, volt benne valami taszító. A két űrhajós, akik egy távoli kráter pereméről figyelték, nem is nagyon akarták megközelíteni.

Egymásra pillantottak a sötétben. Nem, nem is vitás – jelezte a pillantásuk –, ez most különös feladat, egészen szokatlan. Ez a horpadt, koszos, poros fémhüvely mint-ha valamiképp *élne*.

– Félek bemenni – mondta a kövérebbik asztronauta. A társa a fejét ingatta.

– Természetesen visszafordulhatsz – válaszolta egy idő múlva. – De akkor nem kapsz semmit a kincsből.

Az első űrhajós, a kövér, erre megrezdült, egy darabig gondolkodott.

– Azt mondják, szerencsétlenséget hoz a roncs a kereskedőkre. Ismertem egy bányászt, aki erre tévedt, amikor ércek után kutatott, és...

– Nem érdekelnek a történeteid.

– Pedig jobb lenne... Hát nem látod, milyen félelmetes? Félig fagyos, félig tüzes.

– Ezt akkor is tudtuk, amikor elindultunk. Ne nyafogj! Gondolj inkább a kincsre!

Trutov megpróbált a kincsre gondolni. A naconxypani központi könyvtárban olvasta, hogy a legelső Merkúrra érkezett űrhajó, az *Istár* tömérdek, önmagában is szép vagyont érő fegyvert szállított a fedélzetén, és ennek legnagyobb részét a felszínen hagyta, amikor szégyenszemre – a tatrészt hátrahagyva – a legénysége elmenekült a bolygóról. Az emberek közt terjedő legendák szerint később kalózok fészkeltek magukat a roncsba, akik mind egy szálig odavesztek az első reguláris űrflottával való csatározások során a ceresi űtközetben. A kincsüket viszont... nos, azt itt hagyták. Vagyishogy nem volt módjuk visszatérni érte. A Merkúron lakók, ezek a vézna, törékeny emberek már évek hosszú sora óta keresték a roncsot, ám egy érthetetlen oknál fogva sosem találták meg. *Vagy megtalálták, csak nem volt módjuk visszatérni* – rázta ki a hideg Trutovot.

– Hé, George!

– Mi van?

– És ha mégis igazuk van a meséknek? Hogy mindenki meghalt, aki a roncs közelébe jutott?

– Ostobaság. Nézz körül: több mint egy órája itt dekkolunk, és egy árva porszem sem sodródott erre. Nézd ezt a szemétdombot...! Soha nem láttam egy rakáson ennyi vackot...

Egy darabig ismét hallgattak, feszülten fürkészték a távoli roncsot. George a siskája elé emelte az elektronikus messzelátót, és mozdulatlanul figyelt. Minden maga-

• A novella Weöres Sándor azonos című verse alapján készült.

biztos szava ellenére ő is tartott az ismeretlentől, semmi kedve sem volt otthagyni a fogát. Úgyhogy, ha már ilyen szerencsésen idetaláltak, úgy döntött, dupla időt szentel megfigyelésre, hiszen ha mégis... Szóval nyugtalanul szemlélte a rakétatest környezetét, a régi Victory-osztályú hajók mindegyike olyan volt, mint valami repülő erőd.

– Te George!

– Hm?

– Én bemegyek.

George leeresztette az elektronikus távcsövet, és lefáradva a társára tekintett.

– Az előbb még azon balhéztál, hogy mindenki meghalt, aki kapcsolatba került a cuccal. Vissza akartál menni Naconxypánba.

– De most *bemegyek*. Nem fogok tovább várakozni... – Trutov megindult, felállt a kráter peremére, amelyen mindaddig hasaltak. George azonban megrántotta az orosz szkafanderét.

– Még ne – suttopta. – Előbb én...

– Te?

– Én.

George felállt, leporolta magát.

– Mögöttem jössz. Ha mozgást látsz, odapörkölsz! Nem kell félned, nem látja meg senki a lézert, és vákuumban nem terjed a hang. Úgyhogy ne félj használni a flintát!

– Oké, George, értem.

Hamar odaértek a monumentális, tíz méterrel fölénk tornyosuló roncs mellé. Először körbejárták, de semmi szokatlant nem láttak rajta. Végül elérkeztek a zsilipkamrához.

– Akkor most bemegyünk – mondta George.

– Jó.

– És bent majd meglátjuk, mit csinálunk.

– Ahogy mondod, ott bent majd kitalálunk valamit.

– Merthogy nem hiszem, hogy lenne bent bárki, aki ennyi időt kibírt volna. Nem élhet ott senki, és az is képtelenség, hogy valamelyik kalóz visszatért volna. Mostanra elég felszerelt a Merkúr ahhoz, hogy minden közeledő űrhajót kiszűrjenek.

Trutov csak a vállát vonogatta.

– Ez azért nem teljesen igaz. Ez a bolygó egy kőhajításnyira van a Naptól, elég erős a zavarás. És ha a napos oldalról közeledik a kalózhajó, majdhogynem bemérhetetlen. Neked is tudnod kellene.

George bosszankodva megtorpant, a keze megakadt a vésznyitó herkentyűjénél.

– Akkor? – kérdezte.

– Mi akkor?

– A fene esne beléd, Trutov, teljesen meg tudsz bolondítani! Ugyan mi a fene történhet velünk?! Én bemegyek...

– Várj! Mintha látnék valamit...

George keze megállt mozdulat közben.

– Mit?

– Fény... valami fé... fénylik... – a kövér űrhajós az *Istár* egyik ablakára mutatott. Valóban, a kvarcüvegen túlról enyhe zöldes fény szűrődött ki.

– Tükröződés.

– Nem, ez nem! Ez szórt fény! Te George, menjünk a fenébe, talán még visszaérünk. Na...

– Ostoba vagy, Trutov. Nem érdekel, mi fénylik. Van fegyverem. És most bemegyek!

George tekerni kezdte a mechanikus ajtónyitót. Fél percébe telt, mire feltárta a nyílást. Óvatosan, fegyverét maga elé tartva lépett az üregbe, feje fölött az acéllemez szakadásain beragyogtak a roncsba a csillagok.

– Huh, egész jó hely ez! Ha nem lennél olyan babonás tökfefj, Trutov, eladhatnánk ingatlanként. Látod ezt a hatalmas csarnoktermet?

– Hm...?

– Ezt az óriási termet! Ha megreparálnánk a burkolatot, és feltöltenénk levegővel, szebb házunk lenne, mint bárki másnak Naconxpánban.

– Én inkább a kincset kutatom – felelte a kövér orosz úrhajós, és fémlemezeket kezdett tologatni, bekukkantott mindegyik alá. A Merkúr alig egyharmadnyi gravitációjában ez nem okozott különösebb nehézséget.

– Tökfej vagy, Trutov, sosem ismered fel a jó lehetőségeket. Egyébként még ki is adhatnánk nyara... – Elhallgatott. Trutovot megzavarta a hirtelen csend, elengedte az aktuális vaslemezt, és megfordult. George átszellemült arccal, értetlen kifejezéssel bámulta a semmit az egyik összekötő folyosón túl.

– George, jól vagy? – kérdezte nyugtalanul Trutov. Az amcsi nem válaszolt, így a kövér úrhajós megfordult, és követte társa pillantását. És ugyanúgy megdöbben, amikor a sejtelmesen sugárzó, zöld fényt észrevette. Tovább erőltette a szemét, mintha több fokozatra állítható távcső lenne, és hirtelen zavarbaejtőbb részleteket is észrevett.

A cső alakú, alig két méter átmérőjű fémkaszakádon túl ugyanis zöldes áramlás lőtt ki a falakból, s másodpercekkel később tömény zöld fénynyalábbá állt össze a hangár közepén. Trutov elhűlten bámulta a perdülő-forduló, szétnyúló és tömörödő fénykéveket. Fehér és zöld fény kezdte beragyogni a termet, majd a csóváknak végtagjai, ruházata és emberi részei nőttek. Fénysugár-hajú leányok lettek belőlük, sok-sok gyönyörű lány, akik egymás karjába kapaszkodva szédítő körtáncot lejtettek az *Istár* szétszabdalt roncsának nagy hangártermében.

És mintha a hangár is megváltozott volna! Zöld és kék fénydíszek, csodás virágok lepték el a falakat. A tüneményt döbbenetesen szemlélő két ember fülében pedig kacagás és nevetés hangzott fel. *De hát ez lehetetlen* – gondolta George. – *Vákuumban nem terjed a hang...*

A férfi igyekezett kitisztítani a látását, és többször elsütötte a fegyverét, majd azt kiáltotta Trutovnak, hogy tegye ugyanezt. A nők átsuhantak a másik helyiségből az övékbe. Az orosz lőtt, de az alakok ekkor sem tágítottak mellőlük, egyre csak cirógatták őket a karjukkal, becézgették, szólongatták, mígnem annyira elvették az erejüket, hogy mindkét férfi a padlóra rogyott gyengeségében. Az ezüstös hangfoszlányok szalagként körbetekeredtek rajtuk, s a lenge, fényruhába öltözött alakok átölelték a két kincsrablót. A férfiak arcába kacagtak, körbetáncolták őket, meglágyították a szívüket, és zsongással tüzeltek fel a vérüket, hogy magukkal hurcolhassák a lelküket a túlvilági szerelem csodálatos, zöld fényű Tündérországa felé.